

Full diocesà

19 d'abril del 2015

p4 – Celebrada a Vic la Jornada Sacerdotal del Dimarts Sant

p5 – Ressò del pelegrinatge diocesà per les terres de santa Teresa

El primer genocidi del segle XX

Així va definir el papa Francesc la massacre dels armenis de la qual es compleix el primer centenari. El govern nacionalista turc, a partir de 1908, va trencar amb la política de tolerància otomana amb la pluralitat ètnico-religiosa del territori (grecs, armenis, turcs...) i va assumir un pla per una ciutadania igualitària, un nacionalisme militarista, una societat turca racial i islamista. Les minories havien d'acceptar la superioritat de l'home turc; si no, es veurien obligats a desfer-se de les minories. El principi del genocidi quedà establert.

El context de la I Guerra Mundial fou l'oportunitat: els líders turcs racistes Enver Paixà i Talât Paixà van passar de la paraula a l'acció. Era la nit del 24 d'abril de 1915: van detenir

centenars de notables (escriptors, metges, sacerdots, polítics...) armenis a Istanbul, que foren deportats o assassinats. Posteriorment des del govern es va ordenar la deportació de tota la població armènia, sense possibilitats de carregar amb els mitjans de subsistència, per zones desèrtiques, provocant la mort per fam o set. Molts foren robats i assassinats per la mateixa policia, en combinació amb bandes de lladres.

Els armenis –potser prop d'un milió– foren deportats a l'Anatòlia, Mesopotàmia i el que actualment és Siria. Molts van anar a parar a la ciutat siriana de Dayr az-Zawr i al desert circumdant. Es calcula que en tot Turquia hi hagué 26 camps de concentració (continua a la pàgina 6).

«Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts. Nosaltres en som testimonis»

Diümenge III de Pasqua / Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pere digué al poble: «El Déu d'Abraham, d'Isahac i de Jacob, Déu dels nostres pares, ha glorificat Jesús, el seu Servent, que vosaltres vau entregar i vau negar, quan Pilat creia que l'havia de deixar lliure. Ell era l'innocent i el sant, però vosaltres el vau negar i vau demanar a Pilat que us indultés un assassí, mentre matàveu el qui ens obre el camí de la vida. Però Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts. Nosaltres en som testimonis. Ja sé, germans, que ni vosaltres ni els vostres dirigents no sabíeu el que fèieu, però així Déu ha complert allò que havia anunciat per boca de tots els profetes: que el seu Messies havia de patir. Ara, doncs, penediu-vos i convertiu-vos, i seran esborrades les vostres culpes.»
(3,13-15,17-19)

Salm responsorial

Que sigui el nostre estendard la claror de la vostra mirada, Senyor.
(Salm 4)

Lectura de la primera carta de sant Joan

Fillets, us escric això perquè no pequeu. Però si algú pecava, recordeu que tenim prop del Pare un defensor, Jesucrist, que és just. Ell mateix és la víctima propiciatòria pels nostres pecats. I no només pels nostres, sinó pels de tot el món. Per saber si coneixem Jesucrist, mireu si complim els seus manaments. Els qui diuen que el coneixen, però de fet no compleixen els seus manaments, són mentiders, no diuen pas la veritat. Però els qui fan cas de la paraula de Jesucrist han arribat de debò a estimar Déu perfectament.
(2,1-5a)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps els deixebles contaven el que els havia passat pel camí, i com havien reconegut Jesús quan partia el pa. Mentre parlaven d'això, Jesús mateix es presentà enmig d'ells i els digué: «La pau sigui amb vosaltres.» Ells, esglaiats, van creure que veien un esperit. Jesús els digué: «Per què us alarmeu? Per què us vénen al cor aquests dubtes? Mireu-me les mans i els peus, sóc jo mateix. Palpeu-me i mireu bé; els esperits no tenen carn i ossos com

veieu que jo en tinc.» I mentre deia això els ensenyava les mans i els peus. Veient-los sorpresos, i que de tanta alegria encara no acabaven de creure-ho, els digué: «No teniu aquí res per menjar?» Ells li donaren un tall de peix a la brasa i se'l menjà davant d'ells. Després els digué: «Quan encara era amb vosaltres, us havia dit que s'havia de complir tot el que hi ha escrit de mi en el llibre de la Llei de Moisès, i en els dels Profetes i dels Salmes.» Llavors els obrí els ulls perquè compreguessin el sentit de les Escriptures, i els digué: «Així ho diuen les Escriptures: El Messies havia de patir i de ressuscitar d'entre els morts el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis.»
(24,35-48)

«Mireu-me les mans i els peus, sóc jo mateix. Palpeu-me i mireu bé; els esperits no tenen carn i ossos com veieu que jo tinc»

Testimonis de la resurrecció

Joan Mir i Tubau, prev.

Avui llegim un dels relats de les aparicions de Jesús ressuscitat als deixebles, segons l'evangelista Lluc. És un relat paral·lel al que vam llegir diumenge passat, que era de l'evangelista Joan. Hi ha semblances i diferències.

L'important d'aquest relat és adonar-se que les aparicions de Jesús ressuscitat van obrir els ulls de la fe als deixebles. El trobament personal amb el Ressuscitat els va donar una nova comprensió sobre Jesús i sobre tot el que havien viscut amb ell, fins a la seva passió i mort en creu. D'altra banda, és el mateix Jesús ressuscitat qui recorda als deixebles que tot el que ha passat no és casualitat, sinó que estava escrit en les Escriptures. Ells han de ser els testimonis d'aquesta gran notícia de la resurrecció i convidar tots els pobles, començant per Jerusalem, a la conversió i al perdó dels pecats.

Després de les aparicions del Ressuscitat els deixebles esdevenen testimonis convençuts i valents de la resurrecció del Senyor. Un exemple és l'apòstol Pere, que, a Jerusalem, fa un «primer anunci» de la fe cristiana: a Jesús, mort en creu, Déu l'ha ressuscitat. Aquest anunci demana, a qui l'escolta, una resposta, que és la mateixa que hem sentit en l'evangeli: abandonar el pecat i girar el cor cap a Déu.

Aquest «primer anunci» que pronuncia Pere forma part de la predicació dels inicis de l'Església i de l'Església de sempre. Vint-i-un segles després no podem deixar de preguntar-nos com fer-ho perquè aquest «primer anunci» continuï ressonant en la nostra societat.

La imatge

**Aparició de Jesús ressuscitat.
Retaule del Sant Esperit.
Pere Serra, 1393-94. Basílica de
Santa Maria de la Seu de Manresa.**

Jesús ressuscitat és el mateix que va ser crucificat. No és sols l'esperit de Jesús que perviu. És tota la seva humanitat, alliberada de la mort i de la corrupció, la que ha entrat a una vida nova, immortal i gloriosa, diferent de la d'abans. Però el qui la viu és ell mateix, Jesús de Natzaret, que continua donant-nos perdó i gràcia.

Agenda

Lit. hores: Setmana III

20 dilluns

— Sant Sulpici, màrtir
— Sant Adjutori, monjo (1069-1131)
Fets 6,8-15 / Salm 118 / Joan 6,22-29

21 dimarts

— Sant Anselm, bisbe i doctor de l'Església (1033-1109)
Fets 7,51-8,1a / Salm 30 /
Joan 6,30-35

22 dimecres

— Sant Apel·les, màrtir
— Sant Agapit, papa (*536)
Fets 8,1b-8 / Salm 65 / Joan 6,35-40

23 dijous

— Sant Jordi, màrtir, patró del principat de Catalunya (s,IV)
— St. Adalbert, bisbe i màrtir (956-997)
Apocalipsi 12,10-12a / Salm 33 / 1
Joan 5,1-5 / Joan 15,1-8

24 divendres

— Sant Pere Ermengol, màrtir (1238-1304)
— Sant Fidel de Sigmaringen, prev. i màrtir (1578-1622)
Fets 9,1-20 / Salm 116 / Joan 6,52-59

25 dissabte

— Sant Marc, evangelista (s.I)
1 Pere 5,5b-14 / Salm 88 /
Marc 16,15-20

26 diumenge IV de Pasqua / Cicle B

— Sant Isidor, bisbe i doctor de l'Església (c.556-636)
— Sant Rafael Arnáiz Barón, monjo (1911-1938)
Fets 4,8-12 / Salm 117 / 1 Joan 3,1-2 / Joan 10,11-18

«Ningú no pot parar la força irresistible de l'amor de Déu»

Celebrada la Jornada Sacerdotal a Vic

El Dimarts Sant el clergat diocesà es reuneix entorn del bisbe per celebrar la Jornada Sacerdotal, en què es commemora la institució del sagrament de l'orde i tots renovent les promeses sacerdotals, com també es consagren els sants olis.

La jornada va començar amb la Missa Crismal a la catedral i va acabar amb un dinar fraternal al Seminari. En la jornada es va fer especial esment de Mn. Josep Rovira Tenas, que enguany, si Déu vol, arribarà a centenari, tot i que no va poder assistir als actes per motius de salut. Sí que ho van fer Mn. Florenci Gras i Santolari i el P. Rigoberto Díaz Villanueva (en la foto), que han estat ordenats preveres recentment.

Hereus d'un passat de santedat

El bisbe, en la seva homilia, afirmà que «a la nostra diòcesi portem a les mans i al cor, amb el Pla Diocesà de Pastoral, el desig de viure l'alegria d'evangelitzar. Som, com no podríem ser de cap altra manera, una Església en sortida missionera. Si no som missioners i evangelitzadors no som l'Església de Crist. "L'Església existeix per a evangelitzar" (*Evangelii nuntiandi*, 14), ens ensenyava profèticament el beat Pau VI, papa. I nosaltres no podem fer altra cosa. De fet, no hem fet altra cosa que evangelitzar. Aquesta nostra Església, unida a tota l'Església del Senyor, una i única, estesa d'orient a occident, al llarg de la seva història ha estat fidel a la missió i, aquí i ara, nosaltres som els hereus

d'aquesta missió evangelitzadora de la nostra Església al llarg dels segles. Som hereus d'un passat ple de vida i de santedat». També es referí a les efemèrides que se celebraran pròximament: els mil cinc-cents anys de la primera notícia d'un bisbe d'aquesta diòcesi, el bisbe Cinidi; dels mil anys de l'inici de l'episcopat a Vic del comte i abat Oliba; els dos-cents anys de la mort de Francesc Veyan, el bisbe que consagrà la nostra catedral, i els cent anys de la mort del venerable bisbe Josep Torras i Bages.

Urgència evangelitzadora

Romà Casanova va indicar que «urgència missionera i evangelitzadora és tan gran que, com aquells deixebles, nosaltres solament podem dir el mateix que ells: Només tenim cinc pans i dos peixos. Sóc ben conscient que tots vosaltres feu tot i més. Que molts de vosaltres esteu en el servei més enllà de les vostres forces. En la trobada amb vosaltres arreu de la diòcesi constato el vostre lliurament i la vostra generositat». I afegí: «Sóc conscient que hem d'avançar posant més esperança i obrir els ulls més i més per ser capaços de veure com el Regne de Déu s'obre pas entre nosaltres amb força. Ningú no pot parar la força irresistible de l'amor de Déu. Els nostres ulls i el nostre cor han d'estar ben oberts a Déu en la recerca humil de la seva voluntat i oberts, també, als germans en les seves necessitats materials, morals i espirituals.»

Uns dies plens d'espiritualitat i història teresiana

El dilluns dia 16 de març, un centenar de pelegrins del bisbat de Vic —vinguts d'Aguilar de Segarra, Artés, Calaf, Centelles, el Pont de Vilomara, Folgueroles, Igualada, Jorba, la Gleva, Manlleu, Manresa, Moià, Montmaneu, Navarcles, Òdena, Ripoll, Sant Agustí de Lluçanès, Sant Boi de Lluçanès, Sant Joan de les Abadesses, Sant Pau de Segúries, Sant Pere de Torelló, Santa Eulàlia de Riuprimer, Santa Maria de Corcó, Taveret, Tona, Torelló, Vic i Vilanova del Camí, com també de la Torre de Claramunt i Solivella— començava el pelegrinatge diocesà a Àvila, amb motiu dels 500 anys del naixement de santa Teresa de Jesús. El plat fort del pelegrinatge fou Àvi-

la, on gairebé tot parla de la que anomenen la Santa. «Fins i tot presideix el saló de plens de l'ajuntament», ens deia una guia experta. És santa Teresa qui ha donat fama mundial a la ciutat. Envoltada de les famoses muralles medievals, tota la zona vella sembla un Carmel: campanars, estàtues, museus, carrers, casa natalícia, catedral, pancartes i cartells, fan respirar els aires de la dona «inquieta y andariega» que volia transformar el món amb la palanca de l'oració. Tornada cap als nostres llocs d'origen, contents i agraïts per aquests dies, no sols perquè han estat una gran experiència, sinó per haver estat uns dies plens d'espiritualitat i història teresianes.

Ressò de la Jornada Diocesana d'Infants

El dissabte 21 de març uns vuitanta infants, com també pares, catequistes i capellans, van participar en la Tercera Jornada Diocesana d'Infants de Catequesi. Tot i que el temps no va acompanyar-hi gens, ja que va ploure tot el dia, vam trobar bon aixopluc en els espais de l'Escola del Roser de Sant Julià de Vilatorrada. La jornada, però, va agradar molt a tots els presents.

Agraïments: a l'Escola del Roser per l'acolliment; als joves que van organitzar i dur a terme la gimcana: Anna, Ernest, Bernat i Txell de Moià, Pablo de Vic i Alba de Manresa; a Pau Tarruell per l'animació del matí, els cants de la missa i l'activitat de la tarda; als catequistes que han vetllat la preparació i el desenvolupament de la jornada, i a totes les parròquies, sacerdots i catequistes que van participar-hi.

Fe d'errates: en l'article del Full del passat 5 d'abril es parlava del 525è aniversari del Sant Crist d'Igualada: és el 425è.

El «gran crim» contra els armenis

Redacció

Les xifres de l'holocaust armeni, que fou la primera ombra d'un segle XX sagnant, rondan el milió i mig de víctimes. Van morir el 87% dels catòlics armenis i el 75% dels ortodoxos. Turquia continua acceptant amb moltes reticències el seu passat i no accepta la paraula «genocidi» aplicada a les matances contra els armenis. La religió va tenir un paper important en aquest holocaust, segons l'historiador Michael Hesemann, que, en declaracions a l'agència Zenit, afirma que, «obsedit per una visió racista i nacionalista, els Joves Turcs, un moviment polític que va arribar al poder just abans de la I Guerra Mundial, van intentar transformar el multinacional i multireligiós imperi otomà en una homogènia "comunitat de pobles". Tanmateix, com que les característiques racials són difícils de determinar en la mixta societat turca, la religió va ser l'indicador del "veritable ésser turc". Un veritable turc havia de ser musulmà sunnita. Únicament aquesta puresa salvaria Turquia

dels "microbis interns" i "paràsits"». El microbis i paràsits, segons aquests fanàtics, eren les minories cristianes. La Santa Seu tingué un paper actiu en el seu moment. El juny de 1915 el delegat apostòlic a Constantinoble va rebre les primeres notícies de «rumors de massacres» i ho va comunicar a Roma. Alguns catòlics llatins, àdhuc un bisbe, també van morir en la persecució. El delegat, Mons. Dolci, i posteriorment el mateix papa Benet XV van fer arribar dues cartes al primer ministre turc i al soldà Mehmet V. La resposta de les autoritats turques va ser justificar els crims i les deportacions a causa d'una suposada «conspiració armènia». Les arrels cristianes d'Armènia vénen del segle I, plantades pels apòstols Judes Tadeu i Bartomeu, segons la tradició. Actualment el 93% dels armenis pertanyen a l'Església Apostòlica d'Armènia (ortodoxa, sense comunió amb Roma). Uns 180.000 fidels pertanyen a l'Església Catòlica de ritu armeni.

Conflicte diplomàtic

Redacció

El papa Francesc va oficiar diumenge passat dia 12 una missa a la basílica vaticana amb motiu del centenari del genocidi armeni, amb la presència del primer ministre armeni i dels patriarques de l'Església Apostòlica d'Armènia i dels catòlics armenis. També hi hagué pastors d'Esglésies amb una forta presència d'armenis, com Buenos Aires.

En la cerimònia, en què es va declarar doctor de l'Església sant Gregori de Narek (armeni), el Papa afirmà que «recordar-los és necessari, més encara un deure, perquè on no subsisteix la memòria, significa que el mal encara manté oberta la ferida. Ocultar o negar el mal és com deixar que una ferida continuï sagnant sense guarir-la!».

El qualificatiu de genocidi —que ja venia de la declaració conjunta del papa Joan Pau II i el patriarca Karekin II l'any 2001— ha provocat protestes de Turquia, que ha cridat a consultes el seu ambaixador davant la Santa Seu.

L'article

Sobrehumanament humans

Ester Busquets i Alibés

Aquest any se celebra el 70è aniversari de l'alliberament del camp d'extermini polonès d'Auschwitz-Birkenau, el símbol de l'holocaust nazi, l'encarnació del mal i la crueltat extrema davant l'humà. Auschwitz va ser una representació real dels inferns que es viuen a la terra. Heinrich Himmler, el cap de les Schutzstaffel, conegudes com les SS, exigia als seus esbirros que «haviem de ser sobrehumanament inhumans» o que havien de practicar la «duresa sense pietat». Setanta anys després ens adonem que el mal i l'horror es poden repetir fàcilment.

En el llarg rosari de crims contra la humanitat, avui ens deixen sense alè les atrocitats del fonamentalisme islàmic, una ideologia que escampa el terror i la mort pertot arreu on passa. Estremeix de veure com aquest reguitzell d'organitzacions terroristes –Boko Haram, Al-Qaida, Al-Xabaab o Estat Islàmic, entre tantes d'altres– troben la seva satisfacció escapçant vides humanes. I el més greu és que aquestes morts es perpetren en nom de Déu i de la religió. El fonamentalisme islàmic ha segrestat una religió per vestir una ideologia de mort i despollar-la d'humanitat i d'espiritualitat.

Avui ens deixen sense alè les atrocitats del fonamentalisme islàmic

La pel·lícula Hannah Arendt, que se centra en el judici d'Adolf Eichmann, un tinent coronel de les SS acusat de la mort de sis milions de persones, presenta el pensament de Hannah Arendt sobre el nazisme. Ella considera que Eichmann va deixar de pensar per si mateix, no va escoltar la seva consciència i es va limitar a complir ordres, sense analitzar les conseqüències dels seus actes. L'alemany es va deixar arrossegar per una ideologia sense qüestionar-ne la moralitat. L'explicació d'Arendt sobre els nazis podria servir per a comprendre, almenys una mica, el fenomen massiu dels qui s'allisten acríticament, però amb una convicció granítica, a la ideologia de l'islamisme radical.

Sovint ens mirem la història o els fenòmens actuals com si tinguessin poc a veure amb la nostra societat, la nostra ideologia, la nostra Església... però és important, amb els matisos que calgui, saber-los llegir des de la pròpia vida i la pròpia fe, perquè a vegades, en la nostra quotidianitat, també descuidem el respecte per l'altre, la reflexió i l'esperit crític davant missatges plens ideologia. Déu i la religió no poden conduir mai al mal, sinó que han d'ajudar-nos a ser, contràriament al que deia Himmler, «sobrehumanament humans».

El llibre

La victoria de la Pascua

Georges Chevrot

Cuadernos Palabra.

328 pp.

PVP:17 euros.

La Pasqua cristiana és la més gran de les festes, l'autèntica victòria de Crist sobre el pecat i la mort. Chevrot ho assaboreix en aquestes pàgines seguint l'Escritura i la litúrgia.

La resurrecció del Jesús és el fonament de la fe dels cristians; però, lamentablement, sovint alimenta molt poc la seva pietat. En aquestes pàgines, Chevrot, amb el seu habitual mestratge, ens ofereix vint-i-set meditacions plenes de força que tenen un mateix protagonista: Crist ressuscitat.

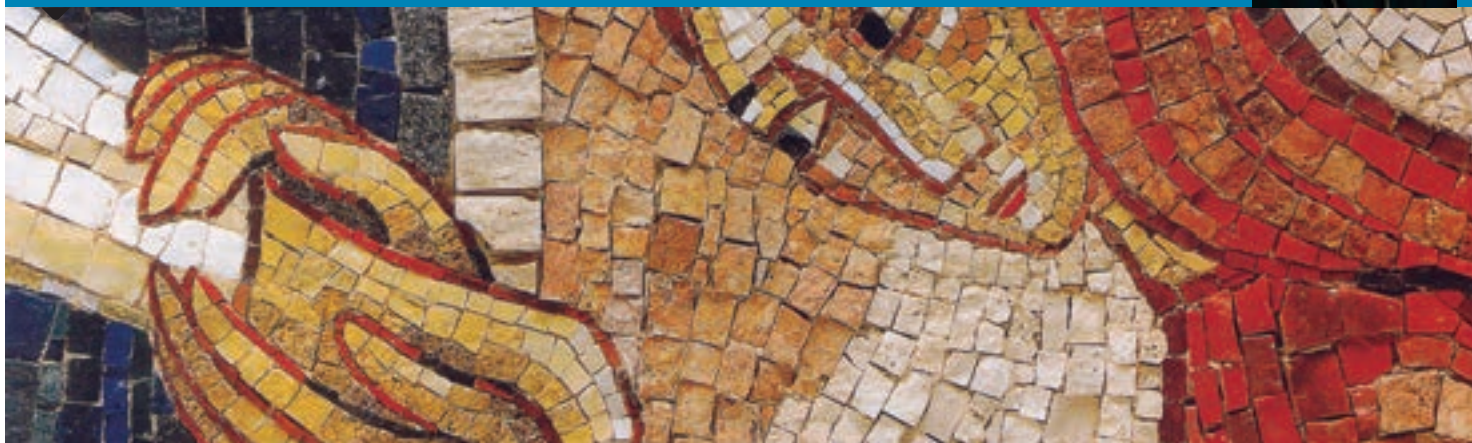
Chevrot (1879-1958) fou un sacerdot diocesà de París, ordenat l'any 1903, i és autor d'una bona colla de llibres d'espiritualitat i meditació.

Glossa

El diumenge, la Pasqua setmanal

Romà Casanova, bisbe de Vic

El ritme setmanal del dia de descans en diumenge és una realitat cristiana que ens ve per la tradició apostòlica. Des del diumenge de Pasqua en què Jesús va partir el pa als deixebles, l'Església no ha deixat mai de celebrar, diumenge rere diumenge, l'Eucaristia.

Guardar el diumenge, amb les seves realitats de descans i de celebració de l'Eucaristia, així com altres elements com el dia de l'Església, el dia de la família, el dia de la caritat, és tenir cura de la nostra fe, esperança i caritat. Als cristians se'ns ha de notar que celebrem el diumenge. En la nostra cultura s'ha perdut molt el diumenge. Amb l'expressió «cap de setmana» perdem, àdhuc, nomenar el diumenge, el dia del Senyor. Abans el diumenge era el dia per a posar-nos la roba millor, mudar-nos. Entre nosaltres tenim cristians provinents d'altres cultures, i és d'admirar com, malgrat les dificultats econòmiques que puguin tenir, el diumenge es vesteixen amb elegància i bellesa per participar en el culte cristià propi del dia del Senyor. A més es veu com hi participa tota la família: pares, fills, joves i grans. Que ells no ho perdin i que nosaltres ho recuperem! La celebració del diumenge cristià té la seva arrel en la resurrecció del Senyor. Per això diem que el diumenge és la Pasqua setmanal. Cada diumenge Jesús, mort i ressuscitat, és la nostra festa. Ell viu, enmig del seu Poble, en la celebra-

ció de la missa, és la nostra esperança, la nostra força, la nostra pau i alegria. Els cristians no ens reunim solament perquè volem pregar junts, sinó que a més sabem que Jesús és enmig nostre ressuscitat. Aquesta és l'experiència fonamental de la celebració de la missa dominical.

La santificació del diumenge és un testimoni significatiu que els cristians són cridats a oferir

El nostre món necessita el testimoni de l'esperança que els cristians tenim en Jesús, mort i ressuscitat. Hi ha tantes coses en la vida dels homes que necessiten la llum de l'esperança cristiana! I nosaltres, com ens diu sant Pere, hem d'estar sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui ens demani raó de la nostra esperança (1Pe 3,15).

Sant Joan Pau II, papa, ens ensenya: «Tot el que ha de succeir fins a la fi del món no serà sinó una expansió i explicitació del que va succeir el dia en què el cos martiritzat del Crucificat ressuscità per la força de l'Esperit i es va convertir en la font del mateix Esperit per a la humanitat... La santificació del diumenge és un testimoni significatiu que els cristians són cridats a oferir, per tal que els temps de l'home siguin sempre sostinguts per l'esperança» (*Dies Domini*, 75).

